

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

4 февруари 1988 година*

„Равно заплащане на мъжете и жените”

По дело 157/86

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, на основание член 177 от Договора за ЕИО, от High Court на Ирландия, по спора, висящ пред този съд между

Mary Murphy и други

и

Bord Telecom Eireann

относно тълкуването на член 119 от Договора за ЕИО и член 1 от Директива 75/117/ЕИО на Съвета от 10 февруари 1975 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно прилагането на принципа за равно заплащане на мъжете и жените (ОВ L 45, стр. 19),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. Bosco, председател на състав, изпълняващ длъжността председател, г-н O. Due и г-н J. C. Moitinho de Almeida, председатели на състав, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot, г-н C. Kakouris, г-н T. F. O'Higgins и г-н F. Schockweiler, съдии,

генерален адвокат: г-н C. O. Lenz,

секретар: г-жа D. Louterman, администратор,

като взе предвид становищата, представени:

- за г-жа Murphy и други, от адв. Mary Robinson, SC, и Paul Butler, BL, подпомагани от адв. Charles B. W. Boyle & Son, Solicitors,

- за дружеството Bord Telecom Eireann, от адв. G. Hall, Company Solicitor, подпомаган от адв. Hugh Geoghegan, SC, и от адв. James O'Reilly, BL,

- за ирландското правителство, от адв. Louis J. Dockery, Chief State Solicitor, и от г-н J. Hamilton, BL,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н Julian Currell, член на нейната правна служба,

---

* Език на производството: английски.

като се запозна с доклада за съдебното заседание и вследствие устната фаза на производството от 10 ноември 1987 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в същото съдебно заседание,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 4 март 1986 г., постъпило в секретариата на Съда на 30 юни 1986 г. High Court на Ирландия е поставил, на основание член 177 от Договора за ЕИО, три преюдициални въпроса относно тълкуването на член 119 от Договора за ЕИО и на член 1 от Директива 75/117 на Съвета от 10 февруари 1975 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно прилагането на принципа за равно заплащане на мъжете и жените (ОВ L 45, стр. 19).

2. Тези въпроси са повдигнати в рамките на производство, започнато от г-жа Mary Murphy и 28 други работници от женски пол, срещу техния работодател дружество Bord Telecom Eireann. Те работят като фабрични работници („factory workers“), чиято работа се състои в това да разглобяват, почистват, смазват и сглобяват телефони и друго оборудване. Те искат правото да получават заплащане по същата тарифа, като един работник от мъжки пол, който работи в същото предприятие като магазинер („stores labourer“), и чиято работа се състои в почистване, сглобяване и доставяне на оборудване или части, и в общо предоставяне на помощ при необходимост.

3. От документите по делото е видно, че „equality officer“, към когото първоначално е било отправено искането, съгласно процедурата, предвидена от Anti-Discrimination (Pay) Act от 1974 г., е преценил, че работата, извършвана от ищците е била в общи линии с по-висока стойност, отколкото тази, извършвана от техния колега от мъжки пол, и не представлява на това основание „една и съща работа“ по смисъла на посочения по-горе закон. „Equality officer“ следователно е преценил, че той не е в състояние поради тази причина да препоръча спрямо ищците да бъде приложено заплащане по същата тарифа, която се прилага спрямо колегата им от мъжки пол, без да има нужда да се произнесе по въпроса дали разликата в заплащането, за която става дума, съдържа дискриминация на основание пол.

4. Тези изводи са били потвърдени при обжалването от Labour Court, ищците са обжалвали по този правен въпрос пред High Court. Последната, след като е потвърдила тълкуването на Anti-Discrimination (Pay) Act, извършено от „equality officer“ и от Labour Court, си е задала въпроса за съвместимостта на националното законодателство с разпоредбите на Общността относно равното заплащане. Именно в тази перспективата High Court реши да спре производството и постави на Съда следните въпроси:

„1) Дали принципът на правото на Общността относно равното заплащане за една и съща работа, се разпростира до искане за равно заплащане относно работа с

една и съща стойност, когато работата на ищеца е била приета като работа с по-висока стойност от тази на лицето, с което ищецът преви сравнение?”

2) В случай на положителен отговор на първия въпрос: „Следва ли този отговор от разпоредбите на член 1 от Директива 75/117/ЕИО на Съвета от 10 февруари 1975 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно прилагането на принципа за равно заплащане на мъжете и жените?”

3) В случай на положителен отговор: „Пряко приложим ли е член 1 от посочената по-горе директива в държавите-членки?”

5. За по-пълно представяне на фактите по главното производство, разпоредбите на Общността в случая, хода на производството и становищата, представени пред Съда, се прави позоваване на доклада за съдебното заседание. Тези елементи от делото са упоменати по-нататък само доколкото са необходими за изготвяне на мотивите на Съда.

По първия въпрос

6. От сравняването на трите преюдициални въпроса, отправени до Съда на ЕО и от обясненията, дадени в мотивите на определението за препращане е видно, че първият въпрос цели да установи дали член 119 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща случай, когато работник, който се позовава на тази разпоредба, за да получи равно заплащане по смисъла на посочената разпоредба, извършва работа с по-висока стойност от тази на лицето, с което той прави сравнение.

7. Съгласно член 119, алинея 1 от Договора, държавите-членки са длъжни да осигуряват и поддържат „приложението на принципа за равно заплащане между мъжете и жените за една и съща работа”. Според постоянната практика на Съда, развита за първи път в Решение от 8 април 1976 г. (по дело Defrenne, 43/75, Recueil, стр. 455), тази разпоредба се прилага директно в случай на неравно заплащане на мъжете и жените за една и съща работа, осъществена в едно и също предприятие или служба, държавни или частни.

8. Дружество Bord Telecom Eireann оспорва, че този принцип трябва да бъде приложен в ситуация, когато едно по-ниско заплащане се дава за работа с по-висока стойност. В защита на тезата си то твърди, че изразът „една и съща работа”, който се съдържа в член 119 от Договора не би могъл да се разбира в смисъл на различна работа, като обратното тълкуване би имало за следствие, че равно заплащане трябва да се плаща за работа с различна стойност.

9. Наистина съгласно текста на член 119 от Договора, се налага прилагането на принципа за равно заплащане между мъжете и жените, само в случай, когато става дума за една и съща работа или, съгласно постоянна практика на Съда, за работа с една и съща стойност, а не в случаите, когато се касае за работа с различна стойност. Въпреки всичко ако този принцип се противопоставя на това, че на основание пол се плаща по-ниско заплащане на работници от определен пол, които извършват работа със стойност еднаква с тази, извършвана от работници от противоположния пол, то той забранява с още по-голямо основание подобна

разлика в заплащането, когато категорията работници, която е по-ниско заплатена, осъществява работа с по-висока стойност.

10. Обратното тълкуване би довело до лишаване на принципа за равно заплащане от неговото полезно въздействие и би го изпразнило от съдържание. Така както ирландското правителство правилно е отбелязало в този случай, един работодател би могъл лесно да заобиколи принципите като дава допълнителни или по-тежки задачи на работниците от определен пол, на които тогава би могъл да дава по-ниско заплащане.

11. Дотолкова доколкото е установено, че разликата в заплащането, за която става дума, се основава на дискриминация на основание пол, член 119 от Договора за ЕИО се прилага пряко в смисъл, че заинтересованите работници могат да се позовават на него в съдебни производства, с цел получаване на равно заплащане по смисъла на тази разпоредба, и че националните съдилища трябва да я вземат предвид като елемент от правото на Общността. Именно националният съд следва да даде на вътрешния закон, в рамките на свободата на преценка, която му дава националното право, тълкуване и приложение съобразено с изискванията на правото на Общността, и когато това тълкуване не е възможно, да остави неприменена противоречащата разпоредба от националното право.

12. По тези причини на първия въпрос трябва да се отговори, че член 119 от Договора за ЕИО, следва да се тълкува в смисъл, че обхваща случая, когато работник, който се позовава на тази разпоредба, за да получи равно заплащане, в нейния смисъл, изпълнява работа с по-висока стойност от работата на лицето, с което се прави сравнение.

По втория и по третия въпрос

13. От казаното по-горе следва, че спорът пред националния съд може да бъде решен в рамките на тълкуване само на член 119 от Договора. При тези условия не е необходимо да се отговаря на втория и на третия въпрос относно тълкуването на Директива 75/117 на Съвета от 10 февруари 1975 г.

По съдебните разноски

14. Разноските, направени от ирландското правителство и от Комисията на Европейските общности, които са предоставили становища на Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения

Съдът,

като се произнеса по въпросите, поставени от High Court на Ирландия, с Определение от 4 март 1986 г., реши:

Член 119 от Договора трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща случая, когато работник, който се позовава на тази разпоредба, за да получи равно заплащане, в нейния смисъл, изпълнява работа с по-висока стойност от работата на лицето, с което се прави сравнение.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 февруари 1988 година.

Подписи